

*Älskar,
älskar inte*

Cecily von Ziegesar

gossip girl

*Älskar,
älskar inte*

Cecily von Ziegesar

gossip girl

 SAGA
EGMONT

Cecily von Ziegesar

GOSSIP GIRL

Älskar, älskar inte

Översättning
Carina Jansson

SAGA EGMONT

Gossip Girl: Älskar, älskar inte
är översatt från engelska av Carina Jansson efter
Gossip Girl: Don't You Forget About Me

Omslagsfoto: Shutterstock

Copyright © 2007, 2020 Cecily von Ziegesar och SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788726051438

1. E-boksutgåva, 2020

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

Det finns bara en sak i världen som är värre än att folk pratar om en, och det är att de inte pratar om en.

Oscar Wilde

gossipgirl.net

[topics](#) [◀ previous](#) [next ▶](#) [post a question](#) [reply](#)

OBS! Alla namn på platser, personer och händelser har ändrats eller förkortats för att skydda de oskyldiga. Mig, alltså.

hej alla!

Augusti har äntligen kommit, och ni vet vad det betyder: New York City är definitivt *hett, hett, hett*. Inte för att jag egentligen vet det - den senaste månaden har mina vänner och jag gömt oss i våra charmiga strandhus bland Montauks sanddyner och våra små sommarstugor på Gin Lane i Southampton - och med små menar jag förstås åtta sovrum och fem badrum - där vi har lapat i hos sommarsolen och jobbat på våra Bain de Soleil-brännor. Vilka vi är? Om du inte vet det, älskling, är frågan snarare: Var har du *varit*? Vi är flickorna i batikklänningar från Marni som vårdar våra baksmällor med Veuve Clicquot-mimosas under bredbrättade Philip Treacy-stråhattar medan vi tittar på hästhoppningarna under Hamptons Classic-veckan. Det är vi som badar nakna på Main Beach i gryningen, stiger upp vid tvåtiden på eftermiddagen och lägger oss klockan sex på morgonen - vem har tid att sova

när det finns så många poolpartyn att gå på? Det är oss ni älskar att titta på - för att inte nämna prata om - och på sommaren är vi som bäst.

Men sommaren är nästan över, och förändringens vindar blåser. Hamptons töms på folk, jetsetarna flyger hem från Europa (i privatplan, förstås), och våra familjers inredare är redan ute och samlar prover för att vi ska kunna välja vilken stil vi vill ha i våra studentrum. Japp, nedräkningen har börjat - om bara tio dagar är det dags för avgångseleverna från Manhattans exklusivaste privatskolor att börja på college. Snart kommer vi att installera oss i våra studentrum på Ivy League-skolor i New England, och höra de första höstlöven krasa under våra nya, kamelfärgade Coach-boots medan vi målmedvetet går till föreläsningar med namn som Studier i romantik och kaosteori. Inga fler fikastunder på trappan utanför Metropolitan Museum of Art, inga fler tjuvrökta cigaretter under pågående fransklektion, inga fler kliiga polyesteruniformer ... om man nu inte funderar på att göra alla collegekillar galna genom att klä ut sig till skolflicka med flätor på Halloween.

College är ett tillfälle att återskapa sig själv (läs: chansen att låtsas som att man inte alls var en nolla på high school), och nu när bara en dryg vecka återstår innan vi beger oss till dessa säten för högre kunskap är det dags att bestämma vem man vill bli härnäst. Möjligheterna är obegränsade, men låt mig ge er ett råd: rollen som uppmärksam, ofattbart chic, internetbaserad skvallerdrottning är redan tagen.

Och medan vi har fullt upp med att återskapa oss själva, kommer en ny flock snygga tjejer i våra skoluniformer och TSE-kashmirkoftor att prova stora solglasögon på Barneys

efter lektionerna. Det är svårt att tro, men vi kommer snart - suck - att ersättas av de killar och tjejer som noggrant studerat oss på avstånd. Detta är alltså vår sista chans att glida runt på Manhattans tysta gator i gryningen, i de silverfärgade Range Rover LR3s vi fick i examenspresent. Vår sista chans att väcka grannarna med högljudda takterrassfester i våra hem på Fifth Avenue. Vår sista chans att spendera en förmögenhet på Chloé-väskor och Marchesa-klänningar på Bergdorf's med hjälp av pappas svarta AmEx-kort. Åh, himmelskt. Och på tal om det ...

Trubbel i paradiset ...

Alla som är någon såg eller hörde talas om spektaklet kring **B** och **N** på **S** födelsedagskalas på hennes lantställe i Ridgefield, Connecticut, förra månaden. Men var jag den enda som såg **S** stå ute vid poolen den natten, doppa tårna i vattnet och torka tårarna när **B** och **N** smitit upp på övervåningen? Var det riktiga tårar? Väldigt likt en viss parfymreklam, tycker jag ... Och vad tyckte hon om deras tidiga avfärd följande morgon? **B** och **N** har kanske seglat tillsammans mot solnedgången - bokstavligt talat, deras båt siktades senast söder om Hyannis - men hur länge kan de stanna ute till havs? Något säger mig att mer dramatik väntar vid den saltstänkta horisonten.

... och trubbel på hemmaplan

Ingen har någonsin anklagat **D** för att vara en kvinnas man, men jag är först ut med att ställa honom mot väggen för att vara en *mans* man. Och inte på det metrosexuella klä-sig-snyggt-sättet - även om hans garderob skulle behöva fräschas upp - utan på pussa-andra-killar-sättet. Är han redo att komma ut? Eller kommer han att ge efter för **V**:s

stubbaskalliga charm och bli hetero igen? Om inte, kan han alltid få inreda mitt sovrum ...

Era mejl

- F** Kära GG, jag var på **S**:s legendariska födelsedagskalas i Ridgefield förra månaden, och jag kan svära på att jag såg henne smyga ut till **N**:s Aston Martin vid sextiden på morgonen och gömma någonting i handskfacket. Okej, jag hade druckit *aldeles* för många Tanqueray-gimlets, men det såg väldigt misstänkt ut. Det hon höll i handen var väldigt likt ett kuvert – men vad innehöll det, undrar jag? Vad det än var så var det säkert olagligt, men jag tuppade av innan jag kunde ta reda på det. Några tankar?
Full och förvirrad
- S** Kära FoF – förvirrad är ordet. Vår kära **S** har kanske dejtat en rockstjärna, men hon festar inte som en – åtminstone inte på sistone. Jag slår vad om att det du såg i hennes hand var ett helt vanligt brev. Så frågan borde egentligen vara: Vad stod det i brevet? Jag är en nyfiken liten kisse, och tro mig, mina små kattungar – när vi får veta det kommer vi alla att spinna av belåtenhet.
GG
- F** Kära GG, min pappa är filmproducent här i Beverly Hills, och i går kväll såg han en tidig version av *Frukost på Freds* i vår filmvisningssal. Och allt jag kan säga är ... wow! Jag har alltid trott att **S** bara var ännu en korkad, genetiskt välsignad överklasstjej, men hon är en lysande skådespelerska!
Beverly Hills Brat
- S** Kära BHB, berätta något jag inte redan vet. Surren kring *Frukost på Freds* har nått östkusten också –

jag hörde två branschmän prata om den på ett cocktailparty i Amagansett (nej, jag avslöjar inte vilket) och de var överens om att *Frukost på Freds* kommer att bli höstens stora biosuccé - boka omslaget på *Vanity Fair*. Surrrrrrrr ...

GG

Observationer

S promenerade genom hela New York City i ett par enorma, rutmönstrade Chanel-solglasögon, matade ankorna i **Central Park** och såg gamla filmer på **Angelika** alldeles ensam. Hon såg ganska övergiven ut, men det finns säkert gott om killar där ute som mer än gärna skulle hålla henne sällskap ... En trettiofots segelbåt, väldigt lik *Charlotte*, lade till i **Battery Park** med en brunett och en sandblond kille ombord. **S** kanske får sällskap tidigare än hon tror. *V* var på **Barnes & Noble** i hörnet vid Eighty-third och Broadway och stod nervöst i kön till kassan med boken *Älska mig, jag är homo* under armen. Lite lätt sommarläsning? Vår gamla vän **J** vinkade farväl på Prags flygplats när en vildhårig kvinna i turkos kaftan gick ombord på ett plan till New York. Borde det inte vara **J** själv som flög tillbaka? **K** och **I** var på **Conran Shop** vid Sixtieth and First och valde möbler som ska skickas till Rollins nästa vecka. Hm, ett gott råd, flickor: Ni kanske inte får plats med den där körsbärsröda Eames-soffan i ert tre gånger tre meter stora rum, om ni inte båda planerar att sova i den ... Med de där båda vet man aldrig. Okej, mina älsklingar, nu ska jag lägga mig vid poolen på taket till SoHo-huset med mina favoritskvallerblaskor och avnjuta de sista heta sommardagarna. Vem vill göra mig sällskap? Oj, förlåt - bara medlemmar är välkomna. Kanske

kan ni smita uppför baktrappan? Det är trots allt snart dags för den där överdådiga shoppingrundan på Barneys inför skolstarten, och jag vill vara så solbränd och fräknig som möjligt när jag ställer mig i provrummet. Jag har haft ögonen på en liten elfenbensfärgad tröja från Stella McCartney i flera månader. Och som vanligt har jag ögonen på er.

Ni vet att ni älskar mig gossip girl

gossip girl

en känsla av new york

”Hej, Manhattan!” hojtade Blair Waldorf och hoppade av *Charlotte* vid piren i Battery Park. En flock onaturligt solbrända, bikiniklädda flickor stod bredvid sin privata yacht, *Miami Mama*, och blängde på Blair medan snygga besättningsmän i tenniströjor bar ut proppfulla Coachväskor och ställde dem på den nötta träbryggan. Battery Park Citys skyskrapor reste sig i bakgrunden och den klara augustisolen reflekterades i tusentals fönster. På andra sidan stan, vid South Street Seaport, vimlade det av turister i fula, randiga tenniströjor med neonfärgade midjeväskor, och aggressiva inlineåkare som susade fram genom trängseln.

Blair fuktade sina röda, osminkade läppar – vem behövde läppglans när man blivit kysst så mycket? – och vände blicken mot *Charlotte* igen. Nate Archibald dök upp på däck, solbränd, barbröstad och leende. Han hade gyllene slingor i sitt vågiga, ljusbruna hår och hans ögon matchade exakt de gröna Billabong-shortsens som hängde lågt på hans höfter.

Mums.

Blair motstod lusten att hoppa ombord igen och dra ner honom till *Charlottes* löjligt lilla sovrum. Även om de varit tillsammans dygnet runt den senaste månaden, druckit

kalla mangomargaritas hela dagarna och blivit heta och svettiga om nätterna, så kunde hon inte få nog av honom.

Bortsett från att de njutit av varandras sällskap, hade de också besökt charmiga kuststäder i New England, som Rockport och Camden, för att äta chowder – hon hade faktiskt lärt sig uppskatta soppan, även om den bara bestod av stark, salt grädde med små sega musselbitar i – och gjort små äventyrliga räder i floder och inlopp för att Nate skulle få känna sig som den seglare han var.

Blair slöt ögonen, andades in doften av Guerlain-solskyddskräm som fortfarande täckte hennes hud, kände de små sandkornen mellan tårna och den svala havsbrisen som kittlade hennes kinder. Hon suckade lyckligt när hon tänkte på deras sista natt till havs. Hon hade legat utsträckt bredvid Nate, som haft på sig ljusblå pyjamasbyxor i linne, i *Charlottes* pyttelilla säng och somnat till ljudet av hans hjärtslag. Hon drog handen genom sitt vindrufsiga hår medan Nate slog den sista knopen och hoppade ner till henne.

”Värst vad du ser glad ut.” Han lade armarna om hennes smala midja och borrhade in näsan i hennes hår. ”Du luktar till och med gott, för en gångs skull.”

Blair pep till när han började kittla henne. ”Tack så mycket!”

Nate bara flinade och stack fötterna i de slitna, svarta flipflopsandalerna han haft på sig varenda dag till havs.

”Jag önskar att jag kunde säga samma sak om dig!” Hon boxade lekfullt till honom på armen och fantiserade om L’Occitane-tvålen med honung och mandel och Frédéric Fekkai-schampot som väntade där hemma. Duschen på *Charlotte* var så jävla liten att hon nästan slagit ansiktet i

glasdörren varenda gång hon vänt sig om. Ändå hade hon gärna makat på sig när Nate velat göra henne sällskap.

Trots minnet av det mikroskopiska badrummet kände Blair ett sting av sorg när Nate hängde hennes gröna Hervé Chapelier-väska över ena axeln och lyfte upp sin egen, smutsiga L.L. Bean-bag. Det hade varit den lyckligaste månaden i hennes liv. Efter några dagar till havs hade hon nästan glömt varför hon egentligen hade haft så bråttom att komma ombord, och stanna ombord, på *Charlotte* - kärleksbrevet till Nate som hennes *så kallade* bästa vän Serena hade lagt i handskfacket i Nates fars Aston Martin innan de gett sig av. Blair hade hittat det medan Nate varit på toaletten längs vägen, och genast rivit sönder det. Inte för att det spelade någon roll längre. Hon kunde definitivt förlåta stackars ensamma Serena - det var trots allt nästan omöjligt att *inte* falla för Nate. Dessutom, och framför allt, hade Serena inte en chans att komma mellan dem igen.

Blair och Nate var kärare än någonsin och om bara tio dagar skulle de börja på Yale tillsammans. Visst, Serena skulle också börja där, men de skulle knappt se skymten av henne när de väl dumpat sina omöjliga-att-leva-lyckliga-ihop-i-studentrum och hittat ett nedgången men elegant New Haven-hus att flytta in i. När de väl kommit till rätta kunde de återskapa sin underbara tid ombord på *Charlotte*. Hon skulle skratta åt Nate för att han inte kunde laga mat - inte för att hon kunde göra mycket mer än smeta kaviar på en brödskiva - och han skulle blanda gimlets åt henne när hon kom hem sent från någon av sina juridikföreläsningar. Det skulle bli helt *perfekt*.

"Hem till dig eller hem till mig?" frågade hon med ett förföriskt leende.

Nates smaragdgröna ögon glittrade i solen och Blair plutade lite med munnen, på ett sätt hon visste att han inte kunde motstå. Sedan vände hon sig mot vattnet, slöt ögonen och njöt av solen som en belåten katt.

Mjau.

Nate ställde ner väskorna och lade händerna på Blairs släta, solbrända axlar. Hon lutade sig bakåt mot honom och han kysste hennes hals medan han tittade ut över det skimrande blå vattnet. Han tänkte på de senaste veckorna. Han hade varit så lycklig ute på havet, utan något annat omkring sig än klarblå himmel och skvalpande vågor.

Ett ringande ljud steg ur hans byxor och Nate studsade till. *Fan också.* Mobiltelefonen. De hade inte haft någon mottagning ute på havet, och han hade inte hört den jäkla prylen ringa på flera veckor. Han fiskade upp sin Motorola Pebl ur fickan och tittade på displayen: HEM. *Fan, fan, fan.* Han tryckte bort samtalet och motstod frestelsen att kasta ut mobilen i vattnet. Sedan grep han lite hårdare om Blairs mjuka axlar och började fasa för den oundvikliga konfrontationen med sin far och samtalet om framtiden, som var lite oklar på grund av några olyckliga händelser.

Meddelandet coach Michaels lämnat innan Nate gått ombord på *Charlotte* ekade i hans huvud. Han skulle inte få ut sitt slutbetyg från Saint Judes, så Yale skulle inte komma på fråga. Tränaren hade naturligtvis redan informerat Nates stränge kapten till far, vilket innebar att han kunde vänta sig en rejäl utskällning så fort han kom innansför dörren. Om Nate kände sin far rätt hade han ringt minst en gång om dagen den senaste månaden, men det här var första gången signalen hade gått fram. Han borde förstås ha tagit itu med problemet för flera veckor sedan, men vem

kunde tänka klart omgiven av allt det där havet och Blairs bikiniklädda kropp?

Nate sköt ifrån sig oron och koncentrerade sig på Blair igen. Han hade inte berättat för henne om sitt slutbetyg - eller avsaknaden av det - än, och han såg inte fram emot att göra det. Kanske kunde han bara åka till New Haven med henne och Serena, smita in på enstaka föreläsningar om film eller konst och säga till alla att han tog det lugnt första terminen.

Lugnt var det, ja.

Nate suckade. Sanningen hade redan fått vänta så länge. Vad spelade en dag mer eller mindre för roll? Han bet sig i läppen och försökte koncentrera sig på hur bruna och mjuka Blairs axlar var under hans fingrar. Allt han ville var att krypa ner under täcket i *Charlottes* lilla säng med henne igen och aldrig stiga upp, annat än för att röka en joint, kanske.

Skönt att han vet vad som är viktigt här i livet.

"Vi åker hem till dig", föreslog han och släppte henne. "Myrtle gör världens bästa quesadillas, och jag är utsvulten."

Hon vände sig om och flinade. "Okej. Då drar vi, kapten."

Nate hoppade ombord igen för att hämta resten av väskorna. Han hade undvikit att berätta sanningen för sin far - och för Blair - så länge. Kanske kunde han undvika det ett tag till.

Blair satte på sig sina enorma Prada-solglasögon och började gå över den grå träbryggan. Det kunde inte ha löst sig på ett bättre sätt - Blair och Nate, det mest självklara par som fanns, på väg till Yale om tio korta dagar. Det var nästan för bra för att vara sant.

Ja, faktiskt.

djävulen bär dolce

Serena van der Woodsen satt i familjen Waldorf-Roses vardagsrum, mellan Blairs mor Eleanor Waldorf Rose och Davita Fjorde – festarrangör för Manhattans elit. Serena hade ingen aning om varför hon blivit ditbjuden, men när Eleanor ringde kunde hon inte gärna säga nej till sin så kallade bästis mamma, som hon varit brudtärna åt för mindre än ett år sedan.

”Jag vill förstås att det ska vara överraskande och underbart och lyxigt, men jag vill inte ha något överdrivet. Ingenting *vulgärt*.” Eleanor rynkade på sin lilla uppnäsa och rättade till sin snäva, bronsfärgade Valentino-kjol. Sedan hon fött lilla Yale i våras hade hon hållit en strikt, kolhydratsfri diet och tränat pilates, och det hade uppenbarligen hjälpt. ”Fast Cyrus *älskade* magdansöserna på Korfu.”

”Oroa dig inte, kära Eleanor. Festen kommer att bli *magnifik*”, försäkrade Davita och klottrade i sin chockrosa anteckningsbok med sin guldpenna. Hennes långa, spikraka, platinablonda hår föll nästan hela vägen ner till hennes knotiga, nätstrumpeklädda knän när hon satt. Hon fumlade lite, tappade pennan och tog upp en exakt likadan ur Marc Jacobs-väska utan att röra en min.

Serena drog fingrarna över den korta kjolen hon sytt av sina blekta, avklippta Seven-jeans. Sedan Blair och Nate seglat iväg på hennes födelsedag hade hon fått kämpa för att vara sitt vanliga, muntra jag. Att sitta i Blairs vardagsrum hjälpte inte alls. När hon såg det blanka ekgolvet, de tunga, vinröda gardinerna och den kolafärgade sidensoffan kunde hon bara tänka på att hon sprungit omkring i den här våningen större delen av sin barndom. Hon och Blair hade byggt kojor av alla sidenkuddar, dragit ner dem från soffan och slängt dem i en hög på golvet för att låtsas att mattan var ett hav och att de var strandsatta på en öde ö. De kunde gömma sig under de stora, tjocka kuddarna i timmar, viska hemlisar och fnissa. Det hade varit så mycket lättare på den tiden – innan Nate hade kommit mellan dem. Inte för att det var hans fel.

Varför är det aldrig killens fel?

Serena suckade och försökte koncentrera sig medan Eleanor nervöst pladdrade på i hennes öra och iskuberna i hennes Bloody Mary klirrade mot glaskanten.

”För på Reynolds fest förra året valde de förfärliga, beige nyanser som fick Mitzi att se alldeles blek ut”, påpekade Eleanor bekymrat. ”Jag tänkte mig snäckskalsrosa eller elfenbensvitt eftersom det är Blairs favoritfärger, men jag kan inte sluta tänka på hur *sjuk* Mitzi såg ut på sin egen middagsbjudning!”

Davita lutade sig närmare henne. ”Kära du, den tillställningen arrangerades av *Samantha Powers* och hennes undersåtar. *Amatörer*. Du måste slappna av och inse att du har med ett *proffs* att göra!” Hon slängde en sönderblekt hårslinga över axeln och vände sig mot Serena. Davitas solbrända hy var nästan lika läderartad som den nötta kalvskinnsväskan i soffan bredvid henne. ”Eleanor

säger att du är Blairs bästa vän”, sa hon med ett tillgjort leende och fortsatte klottra i sin anteckningsbok.

Eller värsta fiende.

Serena nickade. ”Vi har varit bästisar ...”

”Alltid!” insköt Eleanor entusiastiskt.

”Mm”, mumlade Davita och tog en liten gurksandwich – med bortskurna kanter, förstås – från silverbrickan på bordet. Hon sniffade lite på den, och lade den på brickan igen.

”Serena”, började Eleanor och slätade ut sitt blanka, Fekkai-blonda, axellånga hår. ”Jag hoppas att du inte har något emot att jag bad dig komma, men Blair har varit fullständigt *okontaktbar* och eftersom ni har känt varandra sedan ni var små är du ju helt rätt person för att hjälpa till med planeringen av den här lilla tillställningen jag tänkt ordna på The Met. Vi har mycket att fira – att Blair och Aaron ska börja på college, till exempel. Och så ...”

I det ögonblicket började Davitas guldfärgade Motorola Slvr ringa frenetiskt, pipa och pipa på det mest irriterande sätt. Davita hoppade till, viftade med ett knotigt, välmanikyrerat pekfinger och gick snabbt ut ur vardagsrummet så att hennes Jimmy Choo-sandaler gnistrade i solljuset som strömmade in genom de stora söderfönstren. Serena fortsatte fingra på sin jeanskjol. Hon kunde ändå inte koncentrera sig. I dag hade Blair och Nate tillbringat exakt en månad ensamma tillsammans på en båt, utan en enda annan människa i sikte. Antagligen åt de i just det här ögonblicket kokt hummer med skirat smör och såg varandra djupt i ögonen. Serena blinkade tillbaka tårarna.

”Så”, sa Eleanor glatt, makade sig närmare Serena i soffan och lade en solbränd hand på hennes arm. ”Hur har din sommar varit? Eftersom Blair har varit borta har jag

knappt sett skymten av dig, och om bara några dagar åker ni till New Haven!”

”Den har varit okej.” Serena pressade fram ett leende och skruvade på sig i soffan. Hon hade ägnat de senaste fyra veckorna åt att vandra omkring i stan, och skylt på att hon velat suga åt sig så mycket av New York som möjligt innan hon skulle ge sig av. Sanningen var att hon bara försökt skingra tankarna. Tyvärr hade det inte spelat någon roll vart hon gått – till dammen i Central Park för att mata ankorna, till boutiqueerna på Little West Twelfth Street för att shoppa, till trappan utanför The Met för att dricka kaffe, till Brooklyn för att se en konstutställning ... Alla ställen påminde henne om hennes vänner. De hade växt upp tillsammans, utforskat stan tillsammans och nu skulle de, var det tänkt, lämna den tillsammans. Men här satt hon, alldeles ensam. ”Det gamla vanliga bara. Ingenting speciellt”, avslutade hon och lade märke till hur smala och solbrända Eleanors ben var. Pilates var kanske ingen dum idé.

”Ingenting speciellt!” utbrast Eleanor på det sätt bara mödrar behärskar. ”Får jag påminna dig om att din första långfilm har premiär snart, *och* att du börjar på Yale om en och en halv vecka!” Hon kramade Serenas knä så hårt att det gjorde ont.

Serena visste att hon hade mycket att vara glad för, men hon orkade helt enkelt inte matcha Eleanors entusiasm. Kanske berodde det på att tanken på att åka till Yale om tio dagar och sedan ägna fyra plågsamma år åt att se Blair och Nate tillsammans, lyckligt förälskade, överskuggade allt annat. ”Har Blair ... nämnt mig alls när du har pratat med henne?” frågade hon.

Eleanor tog upp en vit sidennäsduk från det antika soffbordet och började torka sig i pannan med det mjuka tyget. Sedan sprejade hon sig omsorgsfullt med vatten ur en Evianflaska och torkade sig igen. "Förlåt, men är det inte väldigt varmt här? Fyll aldrig fyrtyosju, säger jag bara. Svallningarna är olidliga!" Hon suckade teatraliskt och lade ifrån sig näsduken igen. "Vad var det du sa, älskling?"

Serena ryckte på axlarna, oberörd av Eleanors hysteriska beteende. Det var åtminstone en sak som aldrig skulle förändras. Hon önskade bara att hon kunnat fnissa åt det ihop med Blair eller Nate.

Davita kom tillbaka in i rummet och fällde ihop sin mobil med ett bestämt klick. "Då så, mina damer", sa hon med ett leende som blottade tandfasader lika breda och vita som Alfapet-brickor. "Vad pratade vi om?"

"Tja ..." Eleanor gjorde en gest mot Serena så att guldarmbanden klirrade. "Jag sa just till Serena att vi har mycket att fira just nu. Inte nog med att alla ska börja på college, dessutom ..."

"Vi är hemma!" kvittrade en gäll flickröst från hallen, en röst Serena skulle ha känt igen var som helst.

Hennes hjärta började slå snabbare. Ljudet av väskor som ställdes ner på marmorgolvet följdes av det omisskännliga klappret av Blairs lätta, snabba steg. Serena svalde hårt när Nate och Blair kom in i det stora, antikvitetsinredda vardagsrummet hand i hand - solbrända, fräscha och vackrare än någonsin.

Om det nu var möjligt.

Nates gröna ögon lyste upp när han fick syn på Serena i soffan och hon log blekt medan det knöt sig i magen. Blotta åsynen av honom i sina skrynkliga shorts och sin urtvättade, grå t-shirt gjorde henne yr. Senaste gången hon

sett honom, ovanför trappan i hennes familjs hus i Ridgefield, hade hela världen tystnat när hon hört honom säga till Blair att han älskade henne. *Älskade*. Med de orden ringande i öronen hade något inom Serena slutligen fallit på plats. Hon hade sett honom försvinna hand i hand med Blair, och i det ögonblicket hade hon med fullkomlig säkerhet vetat att *hon* älskade Nate. Och nu, när han stod framför henne med hennes till-och-från-bästis, visste hon att det faktiskt var sant. Hon älskade Nate av hela sitt hjärta. Det var någonting hon alltid hade vetat, innerst inne. Varför hade hon inte gjort någonting åt det innan det var för sent?

Hon skakade ut sina blonda lockar och påminde sig om att bete sig som en normal vän, inte som en kärlekskrank dåre. Hon reste sig upp, sprang över golvet så att de rödblommiga Calypso-flipflopsen smattrade, och slog armarna om Blair i en hård kram. Nästan genast överväldigades hon av doften av Nates Right Guard-deodorant, som klubbade vid hennes bästa kompis hud. Hon lutade sig bakåt och tittade hoppfullt på Blair, som fortfarande höll Nate i handen. "Jag har saknat dig."

Men Blair log inte tillbaka. Hon verkade faktiskt inte alls glad över att se Serena - snarare förbannad. Serena började gnaga på sin Sephora Supernova-målade tumnagel. Blair kunde vara så läskig ibland. Hade *hon* hittat brevet? Herregud. Varför hade hon inte tänkt på det tidigare?

Medan hon än en gång lade armarna om Blairs stela, solbrända kropp kunde hon inte låta bli att titta på Nate. Saltvattnet hade gjort hans gyllenbruna hår vågigare än vanligt. Det föll ner över hans gröna ögon, och han drog undan det och log när deras blickar möttes. Hans läppar såg nariga och svullna ut, som om han hångrat med Blair

hela natten – vilket han antagligen hade. Tanken gjorde henne illamående.

”Du ser fräsch ut, Natie”, suckade Serena längtansfullt utan att kunna hejda sig. När hon tog ett steg tillbaka släppte Nate genast Blairs hand och sträckte armarna mot Serena, som genast omfamnade honom. Han besvarade kramen med en iver Blairs kram helt saknat. Hade han trots allt hittat hennes brev?

”Vad gör ni här?” Serena kippade efter andan och pressade ansiktet mot Nates varma, mjuka hals.

Blair såg på dem med smala, blå ögon.

Borde de inte fråga *henne* det?

yabba-dabba-doo!

Vanessa Abrams stapplade ut ur familjen Humphreys vardagsrum med famnen full av gamla nedsölade tidningar. Hennes militärgröna cargobyxor var upprullade till knäna och hennes svara linne var genomblött av svett.

"Herregud." Hon suckade tungt när hon dumpade högen med flera år gamla *New Yorkers* i en stor, blå återvinningsbehållare. "Konstigt att de här skräphögarna inte har vält mitt i natten och krossat oss medan vi sovit."

Daniel Humphrey muttrade instämmande medan han gick till köket och sköljde ur sin kaffefläckiga, blå plastmugg med Evergreen-tryck för tredje gången den dagen. Han skulle inte ha något emot att vara död just nu. De hade städad familjens risiga, smutsiga Upper West Side-lägenhet i två plågsamma timmar, men det kändes som två dagar. Daniel var helt enkelt inte skapt för hårt arbete, och han hade hjärtklappning. Om han dog nu skulle han åtminstone dö ung, som sin idol, poeten John Keats, vilket han alltid hade tyckt verkade ganska romantiskt. De skulle kunna begrava honom under The Strand med ett exemplar av Baudelaires *Ondskans blommor* över hans askgrå ansikte. Kanske skulle Vanessa gråta teatraliskt medan hon tog farväl. Eller vänta - kanske skulle Greg göra det. Det var ett av många problem med att upptäcka att man kanske

var homosexuell – det var oklart om den partner man skulle lämna efter sig när man dog var ens trogna gamla exflickvän eller ens rätt-nyekanske-pojkvän.

Sedan Greg och Daniel utväxlat en halvt medvetlös, berusad kyss vid ett bokklubbsmöte tidigare under sommaren verkade Greg ha dragit två slutsatser – att Daniel var gay, och att de var ett par. Daniel visste inte riktigt hur han skulle förhålla sig till någon av dessa slutsatser, men han hade heller inte fått så mycket tid på sig att tänka igenom saken eftersom Gregs mormor avlidit några dagar senare och Greg åkt till Phoenix för att närvara vid begravningen och umgås med sin familj. Greg hade varit borta i nästan en månad, och under den tiden skickat dussintals vackert formulerade mejl om hur längtan fick kärleken att växa sig starkare. Men varje gång Daniel besvarade mejlen undrade han om hans kärlek till Greg verkligen växte ... eller om han bara blev ännu mer förvirrad.

Daniel försökte ruska av sig osäkerheten. "Jag tänker fortsätta städa", meddelade han med plötslig beslutsamhet och marscherade in i vardagsrummet likt en målmedveten general.

Daniel i armén? Fråga inte, skvallra inte.

"Varsågod", svarade Vanessa och slängde ännu en bunt tidningar i återvinningsbehållaren. "I mina ögon är det en hopplös uppgift."

Nyligen hade hennes syster Ruby återvänt från Europa med sin nye tjeckiske pojkvän Piotr i släptåg, och sparkat ut Vanessa ur den mysiga Williamsburg-lägenhet de delat de senaste tre åren. Tack, syrran! Sedan dess hade Vanessa bott i Daniels syster Jennys rum, medan Jenny studerade konst i Prag över sommaren. Eftersom Daniel skulle börja

på Evergreen College i delstaten Washington om mindre än två veckor och Jenny skulle till en internatskola längre norrut i delstaten New York, verkade det som om Vanessa skulle få behålla sitt rum i Humphreys lägenhet när hon började på NYU. Någon måste ju trots allt hålla Rufus, Daniels och Jennys poesiförläggare till far, sällskap. Så hon hade bestämt sig för att ägna helgen åt att fräscha upp och nyinreda den sorgligt nedgångna lägenheten. Och varför inte sätta Daniels nyupptäckta inredningsskicklighet på prov - om han nu hade någon. Han hade så nyligen kommit ut ur garderoben att hon hade svårt att tro att det verkligen var sant. Men det kanske berodde på att hon inte *ville* att det skulle vara sant.

Eller?

Daniel slöt ögonen, mindes känslan av Gregs läppar mot sina, Gregs sträva, blonda skäggstubb mot sin haka. Ju mer han tänkte på det, desto osäkrare blev han på vad han egentligen tyckte om den där kyssen - och om Greg. Det enda han visste var att han inte precis längtade efter en upprepning. Han hade lovat sig själv att gå till botten med det här innan han åkte till Evergreen om tio dagar, i den Buick Skylark av årsmodell -77 som hans far gett honom i examenspresent. Om han skulle nyskapa sig själv på college, vilket var själva poängen med att överhuvudtaget börja, verkade det vettigt att först komma underfund med sin sexuella läggning. Han hade till och med norpat åt sig en bok från The Strand, där han jobbat hela sommaren, med titeln *Lås upp garderoben*. Boken förklarade att osäkerhet och förtvivlan var naturliga känslor under övergångsperioden från en sexuell läggning till en annan, och att man måste vara beredd att ställa sig själv de riktigt svåra frågorna. Vilket han verkligen försökte göra. Om han

inte var homosexuell på riktigt, till exempel, varför hade han då kysst Greg? Men å andra sidan, varför såg Vanessa plötsligt så läcker ut med trycksvärta på sina bleka kinder?

Bra fråga.

Daniel ställde sig vid de sorgligt grå gardinerna som hängde framför de höga fönstren i det dunkla vardagsrummet och försökte fästa en av dem med en påsklämma han hittat bredvid soppåsarna i skåpet under diskbänken. Den gula påsklämman ramlade ner på golvet, och han böjde sig ner för att ta upp den.

Vanessa såg på honom och suckade. Han måste verkligen komma i kontakt med sin inre diva om han skulle presentera sig som en homosexuell kille från New York City.

"Så, vad tycker du?" Daniel fäste påsklämman, tog ett steg tillbaka för att beundra sitt hantverk och såg mer positiv ut än han gjort på hela dagen. Han satte händerna på höfterna. "*Mycket* bättre, eller hur?"

Nu när tyget dragits åt sidan syntes det smutsiga, dammiga fönstret tydligt. Vanessa sneglade på sin expojkvän - som nu tydligen hade egna pojkvänner. "Eh ... ja", svarade hon och puffade upp en stor, knölig, brun soffkudde som mest liknade en gigantisk potatis. "Jättefint. Inredningstidningarna kommer att slåss om att få göra reportage om oss."

Sanningen var att Vanessa saknade honom. Den senaste månaden, sedan hon återvänt från Hamptons, där hon haft ett helvetiskt jobb som barnflicka och sedan som någon sorts modemusa, och sedan Greg åkt till Phoenix, hade hon och Daniel umgåtts i stan. Men det hade känts ... annorlunda. De hade hittat en bekväm, vänskaplig rytm -